

Armando

DIBËR

Përpiqem të mendoj se cilat janë momentet e bukura që ne kalojmë në jetën tonë dhe në kokë më vijnë shumë kujtime që më mbushin me emocion. Por kjo nuk ndodh te secili prej nesh, sepse jo të gjithë e kemi kujtesën të mbushur me kujtime të veçanta. Kjo është historia e A.M, djalit 16-vjeçar nga qyteti i Peshkopisë. Dita e tij fillon si gjithë të tjerat, ngrihet nga gjumi, përshëndet prindërit dhe niset për në shkollë.

Por, për fat të keq, këtu fillon makthi i tij. Me të hyrë në derën e shkollës, shikon i vetmuar grupimet e nxënësve që diskutojnë me njëri-tjetrin. Kanë qenë të shumta rastet kur ai ka provuar të bëhet pjesë e tyre, por asnjë rezultat. Asnjë nuk dëshiron ta bëjë shok. Pa asnjë zgjidhje tjetër, A.M, ashtu i vetmuar, hyn në orën e mësimit dhe teksa hap librat, disa djem fillojnë e tallin: çun mamaje, qullash apo duke i vënë nofka të turpshme. Të tjerët edhe pse e dinë që kjo është dhunë dhe është diçka që nuk duhet të ndodhë, vetëm shikojnë dhe qeshin, pa bërë asgjë kundër këtij fakti.

Me zë të dridhur A.M thotë: "Gjithçka që unë dua është të kem disa shokë me të cilët të kaloj kohën. Ama duhet ta pranoj që ndonjëherë mendoj që ta lë fare shkollën për shkak të talljeve që të tjerët më bëjnë, pasi është diçka e frikshme dhe më e keqja është se nuk mund të bësh asgjë." Psikologia e shkollës, e cila e ka detyrim ligjor mbështetjen psikologjike ndaj këtij djali, nuk është në dijeni për rastin, pasi ajo që vërehet më së shumti është mosprezenca e saj në shkollë. Ndoshta, nëse psikologia do të fliste me djalin, gjërat do të ishin ndryshe, por kjo gjë, për fat të keq, nuk po ndodh.

Prandaj ajo çfarë unë dhe A.M shpresojmë është që në të ardhmen, të gjitha strukturat përkatëse për mbrojtjen e fëmijëve ta bëjnë punën e tyre siç duhet, pasi sot më shumë se kurrë ne kemi nevojë për ta.